

A. KATZOYPOY

ΒΙΒΛΙΟΔΙΟΡΘΩΤΗΣ

ΧΑΝΙΑ - ΚΡΗΤΗΣ - 1911

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —

Αύξ. αριθ. 65875

Χρονολ. Είσαγ. 30-10-2009

Ειδικότης Κοιτών Προιτά

*Αριθ. 889.159 / ΚΑΤ

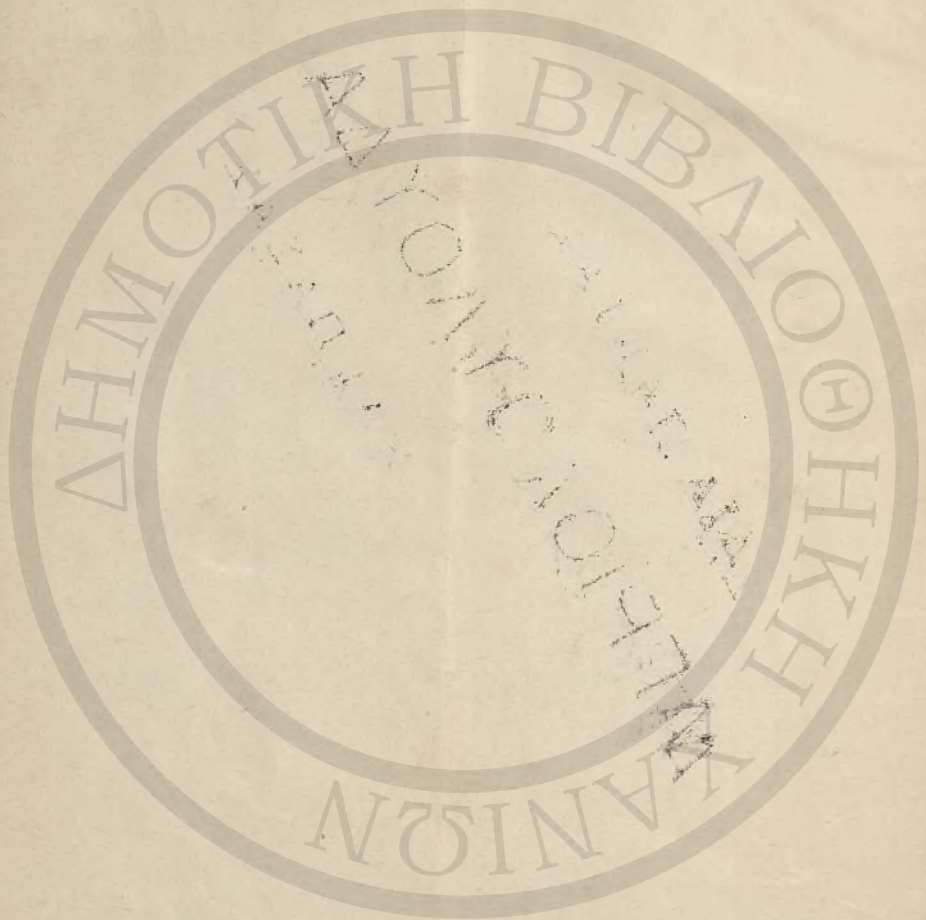
XXIV-V-XXXIII

ΔΙΑ ΠΑΝΤΑΣ
ΑΓΡΙΟΛΟΓΟΥ ΔΑ
ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ

*A mio caro
Ant. Malmo
Ant. Cufyano*

889.159
KAT

ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

*Πρὸς χάρι Σας ἐδιάλεξα
τὰ πλειὸ ἀγνὰ λουλούδια,
τ'ἀπλεξα μὲ τὸν Ἔρωτα
καὶ τ'ἄκαμα τραγούδια.*

A. K

Διαβαίνει.....

Διαβαίνει τὸ ἄλετρι φρενιασμένο
Τ' ἀνθόσπαρτο χωράφι καὶ ξεσκίζει.
Τὴ νέκρα καὶ τὸ θάνατο χαρίζει,
σὲ κάθε λούλουδ' ἀνοιγμένο.

Κι' ὁ Χρόνος ὁ σκληρὸς κι' αὐτὸς διαβαίνει,
Σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ποῦ κατοικοῦν οἱ πόνοι.
Κι' ἀλύπητα εἰς τὸ διάβα του νεκρώνει,
κάθε καρδιὰ εὐτυχισμένη!....

Εὐτυχισμένος θάνατος

Ἄχ, πόσο τὸ ζηλεύω
τὸ ρόδο, ποῦ ἀφήνει
Σ τὰ στήθη σου κάθε πνοή
καὶ λίγο-λίγο, σβύνει.

Τὶ τάχα κι ἂν χλωμιάζει
καὶ γέρνει μαραμμένο;
Σ τὸ στήθος σου τὸ ἀπαλό,
· πεθαίν' εὐτυχισμένο !

Ἡλιοδασύλεμμα

Ὁ ἥλιος γέρονι ἀπαλὰ
Εἰς τὴν ὑγρῇ, τῆς θάλασσης ἀγκάλῃ
Καὶ βάφει κάτω χαμηλά,
Μὲ χρυσαφένιο χρῶμα τ' ἀκρογιάλι.

Καὶ τὰ νερὰ σπιθοβολοῦν,
Σ τὸῦ ἥλιου τὲς χρυσόλαμπρες ἀχτίδες
Καὶ μέσα μου γεννοβολοῦν,
Γλυκὲς παρηγοριές, χαρὲς κ' ἐλπίδες.

Μ' ὁ ἥλιος πάει! Σ τὰ νερά,
Ξαπλώνεται μαυρίλα, ὠμίμενα!
Καὶ κάθ' ἐλπίδα καὶ χαρὰ
Μὲ τρόμο φεύγει—ἄχ!—καὶ ἀπὸ μένα...

Στερνή παράκληση

Πεθαίνω! Καὶ παράκληση στερνή σὲ Σένα κάνω:
ς τὸ μνήμα μου ἀπάνω,
"Ελα, σὰν θὰ μὲ θάψουνε σκληρόκαρδη καὶ κλάψε
—Κ' ἓνα κεράκι μ' ἄψε—

"Ελα καὶ χῦσε δάκρυα, τόσα ποῦ νὰ περάσουν,
τὸ χῶμα καὶ νὰ φθάσουν
Τὸ σῶμα μου· νὰ δροσισθοῦν τὰ φλογισμένα στήθια
—Θάλλθης, δὲν εἶν' ἀλήθεια;—

Σβῦσε τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς καὶ δῶσε καὶ σὲ κείνη
τὴ ποθητὴ γαλήνη.
Τοῦλάχιστ' ἄς ξεκουρασθῆ, ς τὸ μνήμα, τὸ κορμὶ μου.
—Νά, ἡ παράκλησή μου!—

Πόνος

Ὁ κόσμος ὅλος γέρνει
ς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλῃ,
Μὰ μὲν' ὁ πόνος πάλι
ς τὴν ἐρημιὰ μὲ φέρνει

Κ' ἔτσι ὅλα τὰ βράδνα
μὲ πόνο τὰ περνῶ
Καὶ μέσα ς τὰ σκοτάδια,
σὰν φάντασμα γυρνῶ.

Ἡ ματιὰ Σου

Μιὰ Σου καὶ μοναχὴ ματιὰ
ς τὸν οὐρανό, ἀνεβάζει
τὸν καθένα.
Μὰ ἐμένα,
ἀλύπητα μὲς ὡς τὴ καρδιά,
σᾶν σίδηρο, μὲ σφάζει!

Παλαιοί καιροί

Ήτανε ἀνατολή,
ὅταν, σὰν χροσῆ ἔλπιδα
Νὰ περνᾶς μπροστά μου σ' εἶδα
δροσερὴ καὶ παχουλὴ.

Φεγγαρόλουστη βραδειά,
ἦτανε, ὅταν σιμὰ σου
Κάθησα καὶ τὰ φιλιὰ σου
μου ραΐσαν, τὴ καρδιά.

Νύχτα τρισκοτεινιασμένη
ἦτανε, ὅταν ἐμπῆκες,
Σ τὸ βαπόρι καὶ ἀφήγες,
τὴ καρδιά μου ραΐσμένη...

Σ τὴ Μαρ . . .

Σὲ ἀγαπῶ! Μὰ δὲν μπορεῖ, νὰ ψάλλῃ
Τ' ἀφρόπλαστα καὶ δροσερὰ Σου κάλλη,
Ἢ πάναγνη, μὰ φτωχικὴ μου, Μοῦσα.

Μὰ κι' ἀκόμη τὴ Λύρα τοῦ Ὁρφέα
Ἄν εἶχα, Σὺ, τόσο εἶσαι ὠραία,
Ρήγισσα, ποῦ πάλι δὲν θὰ μοροῦσα!...

Ρωτῶ . . .

Ρωτῶ τὰ σύννεφα τὰ γαλανά,
"Αν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη νὰ μοῦ ποῦνε,
Μὰ κεῖν' ἀναστενάζουν σιγανὰ
Καὶ φεύγοντας θρηνολογοῦνε.

Ρωτῶ τὰ κύματα τ' ἀφρισμένα,
"Αν μ' ἀγαπᾷς παρηγοριὰ γιὰ νᾶχω.
Βογγοῦν καὶ κεῖνα λυπημένα
Καὶ σποῦν μ' ἀπελπισιὰς τὸ βράχο. . .

Μοιάζωμε

Μὲ φύλλο δέντρου, ὅλοι μοιάζωμε
Ποῦ παίζει, μὲ τοῦ ποταμοῦ τὸ κύμα,
Χωρὶς νὰ ξέρη πῶς ἀλύπητα,
σὲ λίγο, θὰ τ' ἀνοίξῃ μνημα!

Ἀγάπη!

Καὶ λέγω τῆς Ἀγάπης μου :
τώρα φεύγω μακρὰ,
Σ' ὅτ' ἔχεις ἱερότερο,
πέ μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς ;
Μὲ βλέπει μὲ χαμόγελο
ἐκείνη κι ἅπαντᾶ :
Θὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο
ὅσο μακρύτερα θὰ πᾶς !

Φθινόπωρο!

Τὰ σύννεφα ἔς τὸν οὐρανὸν ὅσῃν καρβάκια φεύγουν,
ἀνάλαφρα-ἀνάλαφρα,
Καὶ φαίνονται ὅσῃν νὰ ζητοῦν λιμάνι γιὰ ν' ἀράξουν.
Κ' ἐγὼ σὲ δάσος περπατῶ, μὲ τὸ βαρὺ μου βῆμα,
σκυφτὸς καὶ μελαγχολικός,
Ἐνῶ τὰ δέντρα γύρω μου, λυγίζουσι καὶ σειοῦνται.

Εἶναι Φθινόπωρο! Καὶ μελαγχολικὸ τ' ἀγέρι,
σφυρίζει μέσα ἔς τὰ κλαδιά.
Τὰ φύλλα πέφτουν χάμω, χλωμὰ καὶ μαραμμένα.
Χορεύουσι γιὰ μιὰ στιγμή πὸ κάτω πὸ τὰ δέντρα
καί, ὕστερα ὁ ἄνεμος,
Τὰ πέρνει καὶ τὰ φέρνει, μακρὰ, σὲ τόπους ἄλλους.

Ἄλλα, ἐκεῖ εἰς τὴν ἐρημίᾳ, ἀξέγνοιαστα πετοῦνε,
σᾶν πεταλοῦδες ποῦ τρελλά,
Τρέχουνε εἰς τὰ λειβάδια, γυρεύοντας τὰ λούλουδα
Καὶ ἄλλα, μέσα εἰς τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποῦ δίπλα,
κυλάει νανουριστικά,
Βουτοῦνε, φεύγουν, χάνονται ἢ βγαίνουν παραπέρα.

Καὶ πέφτουν, ὅλο πέφτουνε τὰ φύλλα, πὸ τὰ δέντρα,
κ' ἓνα πικρὸ παράπονο,
Τὰ στήθεια μου φουσκώνει καὶ τὴν καρδιά μου σφίγγει.
Κι' ὅσο θωρῶ νὰ πέφτουνε φύλλα κιτρινασμένα,
δάκρυα εἰς τὰ μᾶτια μου,
Ἄθελα, ἀγεβαίνουνε. — Γιατί; — Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω !...

Ἄγριολούλουδο

Εἶμαι μικρὸ ἀγριολούλουδο,
πάνω σὲ ἔρμο μνηῆμα φυτρωμένο,
Ποῦλθα πὸ κόσμο ἄγνωστο, τρανό,
νὰ κάνω συντροφιά σ τὸν πεθαμένο.

Εἶμαι μικρὸ ἀγριολούλουδο,
βγαλμένο μὲ τοῦ ἡλίου μιν ἄχτινα,
Γιὰ νὰ θρηνηῶ κεῖνο ποῦ χάθηκε,
μὲς σ τῆς Ἀγάπης, τῆ βαρειά φουστίνα.

Καρδιάς λουλοῦδι

Δέν εἶσαι Σύ, ἐδῶ, εἰς τὴ γῆ θρεμμένη,
ὦ κόρη, μὲ τὰ μαῦρα μάτια,
Μηδὲ εἰς τὸν οὐρανὸ δέν εἶσαι γεννημένη,
μηδὲ εἰς τῆς θάλασσης τὰ παλάτια.

Εἶσαι λουλοῦδι, ποῦ εἰς τὰ σπλάγχνα μου,
ἐφύτρωσε—δέν εἶναι ψέμμα—
Καὶ Σ' ἔθρεψε, ἡ φλογισμένη ἄχνα μου
καὶ τῆς καρδιάς μου αὐτῆς τὸ αἷμα.

Σ τὴ φωτογραφία. Της

Πὲ μου, γιατί ε τὰ μάτια σου,
δὲν βλέπω τὴν ἀχτίδα,
ποῦ ἔλαμπε ἄλλη φορὰ
καὶ μουῦδινε, ἐλπίδα;

Γιατί ε τὰ πλάνα χεῖλη σου,
γιὰ μένα δὲν χαράζει,
ἓνα χαμόγελο γλυκό;

Γιατί γιὰ μὲ δὲν βγάζει,
τὸ μυρωμένο στόμα σου,
μιὰ λέξη, μιὰ καὶ μόνο;

.

Μᾶσαι χαρτὶ καὶ δὲν ἀνοῦς!
Δὲν ἀπαντᾷς ε τὸν πόνο!!

Σὲ κάποιον

Ἐσὺ ἄσπλαγνη μ' ἔκαμες
κ' ἔλυσω' ἀπ' τὸν καῦτό μου.

Ποῦ καὶ ὁ ἴδιος σκιάζομαι,
νὰ δῶ τὸ πρόσωπό μου.

Σὺ μ' ἔκαμες κι' ὅταν μὲ δῆ,
τ' ἀηδόνη, πλειὰ, δὲν ψάλλει.

Καὶ οἱ γειτόνοι: —Νὰ ὁ τρολλός,
λένε, περνάει πάλι !....

Ἦθελα

Ἦθελα νᾶταν, ἦ καρδιὰ μου βράχος,
σὰν κειὸ ποῦ στέκει εἰς τ' ἀκρογιαλὴν,
Ποῦ μὲν' ἀσάλευτος μέσ εἰς τὰ κύματα
καὶ εἰς τῶν στοιχειῶν, τὴν ἄγρια πάλην.

Ἦθελα νᾶταν, ἦ καρδιὰ μου βράχος,
νὰ μὴ πονῆ καὶ νὰ μὴ νοιώθῃ,
Σὰν τὴν πλακώνουνε φουρτίνες, μπόρες
καὶ σὰν τὴν δέρονουν οἱ μαῦροι πόθοι.

Γιατί ;

Πέ μου, γιατί
Περνώ, χωρίς Ἑσένα,
ζωή φοριχτή ;

Γιατί πονῶ
Κι' ἀδιάκοπα στὰ ξένα,
γιατί θρηγῶ;

Γιατί φωθιά
Γενῆξαν τὰ φιλιὰ Σου,
νὰ καῖν βαθειά;

Γιατί φοριχτή
Ζωή, περνῶ μακρὰ Σου,
πέ μου—Γιατί;

Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας

Σ' ἔρημικὸ παλάτι μαρμαρόχτιστο,
Μὲ σιδερένιες πόρτες καὶ παράθυρα
Καὶ μὲ αὐλὲς μεγάλες καὶ πλαζδόστρωτες,
Μιάς Μάγισσας, πανώρηα κόρη κάθεται,
Σὲ θρόνο ἀσημένιο, μὲ χρυσᾶ κλαδιά,
Μ' ἀτίμητα διαμάντια καταστόλιστο
Καὶ μὲ ρουμπίνια κόκκινα καὶ λαμπερὰ
Κι' ἄλλα σμαράγδια καὶ τοπάζια κίτρινα.
Ἐράπισσες παρθένες ὀλοτρόγυρα,
—Τῆς Νύχτας ἀδερφάδες, λὲς καὶ ἦτανε—
Μὲ παγωνιοῦ, μακρὰ φτερὰ καὶ πράσινα,
Σιγὰ-σιγ' ἀερίζουν τὴ πεντάμορφη,
Ποῦ κάθεται σ' τὸ θρόνο τὸν δλόχρυσο,
Κλεισμένη σ' τὸ παλάτι καταμόναχη.

Ντυμένη σ' ἀνοιχτὸ γαλάζιο, φόρεμα,
Ἐθάμπωνε σὰν ἥλιος ἀπ' τὴ μιὰ μεριά,
Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλ' ἢ διαμαντόπετρες,
Ποῦ εἶχαν τὰ χρυσᾶ, τὰ δαχτυλίδια τῆς
Καὶ τ' ἄλλα τῆς στολίδια τὰ ἀμέτρητα.

Γέρνει μὲ πόνο, πίσω τὸ κεφάλι της
Καὶ τὰ μακρὰ μαλλιά της, τὰ κατὰμαυρα,
—Κι' ἀπ' τὸ σκοτᾶδ' ἀκόμη πλεὶο μανθῆτερα—
Σ τὴ πλάτη της, κυματιστὰ ἐπέφτανε.
Τὰ μάτια της, μὲ θλίψη, παρακολουθοῦν,
Τοῦ ἥλιου μιὰν ἀχτίδα, ποῦ ἐγλύστρησε,
Σιγά, ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ
Κι' ἀναστενάζει, μὲ καῦμό, τὸ στήθος της.

Τὶ νᾶχης τάχα σύ, ὦ Ἀρχόντισσα
Καὶ συλλογιέσαι τόσο, μὲ παράπονο,
Τὲς νύχτες καὶ τὲς μέρες καταμόναχη,
Εἰς τὸ παλάτι μέσα, τὸ μαρμάρينو;
Γιατὶ θλιμμένη γέρνεις τὸ κεφάλι σου
Καὶ δὲν ἀκοῦς τὲς σκλάβες ποῦ σοῦ τραγουδοῦν;
Τὶ νὰ σοῦ λείπη τάχα, ὦ Πεντάμορφη;
Εἶσαι, πρώτη εἰς τὰ πλούτη καὶ εἰς τὴν ἐμμορφιά,
Μήτε καμμιὰ εἶν' ἄλλη ἐμμορφήτερη,
Μήτε καὶ πλούτη ἔχει περισσότερα.

Σὲ λίγο, εἰς τὸν οὐρανὸ ξαπλώνεται,
Ἡ νύχτα. Καὶ ἡ μάγνα της, ἡ Μάγισσα,
Τὴ σιδερένια καὶ ψηλὴ αὐλόπορτα,
Μὲ λόγια μαγικά, ἀνοίγει· καὶ γοργά,
Τρέχει, νὰ βρῆ τὴ κόρη της, λαχταριστή.
Κρατᾶ βοτάνια μυστικά, σ τὰ χέρια της·
Τὴ κόρη της μ' αὐτὰ ποτίζει στοργικά.

Τοῦ κάκου! Τὰ χοριάκια καὶ τὰ βότανα,
Καρδιάς ἀρρώστεια, δὲν μποροῦν νὰ γιάνουνε!....

Φύλλα—Φίλοι

Ὅπως τὰ φύλλα
τὰ ξεραμμένα,
ποῦ λίγ' ἀγέρι,

Ἄμα φυσήση,
τὰ διασκορπίζει
σ' ὅλα τὰ μέρη,

Ἔτσι κ' οἱ φίλοι
φεύγουν καὶ χάνονται,
—δὲν εἶναι ψέμμα—

Ἄμα φυσήση,
λίγο ἐνάντιο,
τῆς τύχης ρέμμα.

Ἡ ψευδία!

«Σὲ ἀγαπῶ, μοῦ ἔλεγε·
θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια.
Θὰ σοῦ λ' ἀγάπη ἄσβυστη.
ὡς τὰ στερνὰ μου, χρόνια!»

Καὶ τώρα;—Σ' ἄλλον ἀγκαλιά,
ἀμέριμνα κοιμᾶται
Καὶ τὰ παλῆὰ τὰ λόγια της,
ἢ ψευδία, δὲν θυμᾶται!

Νειρεύουμουν ἀπόψε, καθισμένη
πῶς ἦσουν, εἰς τὸ πλευρὸ μου,
Κόρη οὐρανοστάλαχτη, αἰθερογεννημένη.
—Μοῦφάνης τ' ὄνειρό μου—

Εἶχες μὲ τὰ κρινόλευκά σου χέρια,
ζωσμένο τὸ λαιμὸ μου
Κ' ἡ κεφλή μου, ἔκλινέ εἰς τὰ στήθια σου τ' αἰθέρια.
—Τῶβλεπα εἰς τὸ ὄνειρό μου—

Σκύβεις σὲ λίγο κ' ἓνα φιλὶ ἀγνό,
πάνω εἰς τὸ μέτωπό μου,
Ἄφήνεις. Μά, ὦ, τὴ δυστυχία μου!.... εὐθύς ξυπνῶ.
—Αὐτῶταν τ' ὄνειρό μου!—

Θυμοῦμαι...

Θυμοῦμαι πάντα, τὰ γλυκὰ σου λόγια,
Θυμοῦμαι τὰ φιλιά, τὰ μυρωμένα
Καὶ μὲ πικρὰ καὶ μαῦρα μοιρολόγια,
κλαίω τὰ Περασμένα.

Θυμοῦμαι, ἄχ! καὶ τὴ θερμὴ σ' ἀγάλη
Καὶ μὲς ἢ τὸ πέλαγος τοῦ Πόνου πλέω,
Μὰ καὶ τὸ Χωρισμὸ, θυμοῦμαι πάλι
καὶ κλαίω, κλαίω, κλαίω . . .

Σ' ἀγαπῶ!

Στὸν κόσμ' αὐτῷ, τὸν πρόσκαιρο,
ἀγάπησα Ἐσένα,
τὰ κάλλη σου ἐξήλεψα,
τὰ αἰθεροπλασμένα.

Αὐτὰ καὶ μόνο λάτρεψα,
μὲ πόνο καὶ λαχτάρα,
μὰ πῆρα καὶ πρὸς χάρι σου,
τὴ μητρικὴ κατάρρα.

Γιὰ σένα νεκρωθήκανε,
οἱ πόθοι μου σὲ ἄλλοι
κ' ἐφύτρωσ' ἡ ἀγάπη σου,
ς τὰ στήθεια μου, μεγάλη.

Ἄρνήθηκα τοῖς φίλους μου
καὶ τὲς χαρὲς τοῦ κόσμου
καὶ τοὺς γονεῖους μου ἄφηκα,
γιὰ σένα μόνο φῶς μου.

Παραπολὸ σ' ἀγάπησα,
γιατὶ μέσα εἰς τὰ στήθια,
ἔσένα πρώτη ἔκλεισα
καὶ σ' ἀγαπῶ εἰς τ' ἀλήθεια

Ὡς τόσο, ποῦ καὶ—ἄκουσε!—
νεκρὸς μὲς ἀπ' τὸ χῶμα,
θὰ σοῦ φωνάζ' ἀδιάκοπα,
πῶς **Σ' ἀγαπῶ** ἀκόμα!

Μόνο δάχρυα!

Ὅπως τὰ κύματα,
σποῦνε ς τὸ βράχο
Κι' ἀφήνουν γύρω τους,
ἀφρὸ μονάχο,

Ἔτσι τὰ ὄνειρα
κι' οἱ πόθοι σβύνουν
Καὶ μόνο δάχρυα,
σὲ μᾶς ἀφήνουν!

Πρωτομαγιά!

Κόρη περνᾷ ξανθόμαλλη,
Κρατῶντας μὲς εὖ τὴν ἀγκαλιά,
Στάχια κι' ἀγριολούλουδα.
Εἶν' ἡ Πρωτομαγιά!

Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα,
Γοργὰ-γοργὰ διαβαίνει,
Σὰν νύφη ἀνθοστόλιστη,
Στὰ λευκὰ ντυμένη.

Οὐράνιο χαμόγελο,
Τὰ χεῖλη της, στολίζει.
Γέλοια, χαρὲς καὶ λούλουδα,
Γύρω της σκορπίζει.

Τὴ χαιρετοῦν, ὡς τὸ διάβα της,
Νέοι, γυναῖκες καὶ παιδιὰ
Καὶ φωνάζουν : Καλῶς ἦλθες,
Γλυκεῖά Προτομαγιά!

Χωρίς καρδιά

Ἡ Ρένα ἡ πεντάμορφη
Πέρα, σ τῆς λίμνης, τὰ ἤσυχά νερά,
Σκυμμένη ἑκαθρέφτιζε,
Τὴν ἔμορφιά της μ' ἀπόκρυφη χαρά.

Ξάφνου, ὁ γιὸς μιᾶς Μάγισσας
Ἦλθε κρυφὰ κ' ἐστάθηκε κοντὰ της·
Μὲ μάγια κ' ὑπνοβότανα,
Τὴ μάγεψε κ' ἐπῆρε τὴν καρδιά της.

Τὴν ἄλλ' αὐγὴ, τρεμόλαλη,
Ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησιᾶς, σημαίνει.
Τὶ νᾶναι τάχα ;— Βρέθηκε,
Χωρὶς καρδιά, ἡ Ρένα, πεθαμμένη !...

Ἀγάπη χαμένη!

Προχθές, μούπε μιὰ φίλη μου:
Ἀγάπησα ς τ' ἀλήθεια!— Ἔ, καὶ τί;
Εἶπα· μὰ πάλι ρώτησα:
Ἀγάπησες κανένα, ποιητή;

Ἐγέλασε, μὲ σαρκισμό, ἐκείνη
Καὶ μούπε: Μπᾶ, κανένα!
Ἔ! Τότε, ἡ ἀγάπη σου, τῆς εἶπα,
Ἐπῆγε ς τὰ χαμένα! . . .

Τὰ Περρασμένα.

Στὰ περασμένα χρόνια τῆς Ἀγάπης μου,
Ἡ Σκέψη, ἄθελα μὲ σέρνει
Καὶ τὲς Πληγές, τοὺς Πόνους καὶ τὰ Δάκρυα,
Μπροστὰ μου, ζωντανά, τὰ φέρνει.

Πῶς ἦθελα, εἰς τὰ στήθια μου, θεόρατο,
Ν' ἀνοίξω Μνήμα καὶ νὰ κλείσω,
Γιὰ πάντα—Ναί!— τὲς περασμένες Θύμησες,
Νὰ μὴ μπορούνε νὰ γυρίζουν πίσω!

Τὸ σπάσιμο τῆς στάμνας

Ἐμμορφη Ἑλένη, ἡ ξανθόμαλλη,
Μὲ κλάμματα πολλὰ τρέχει εἰς τὴν μάννα της.
— Τὴν στάμνα μου εἰς τὸ δρόμο, μάννα, ἔσπασα!
Τῆς λέει. Καὶ τὰ δάκρυα της, ἔτρεχανε.

Τὸ πρόσωπό της, ἦταν κατακόκκινο
Καὶ κάτω, χαμηλά, κρατεῖ τὰ μάτια της.
Ἐμμαντα της, τὴ βλέπει καί:— Πῶς ἔσπασες,
Ρωτάει μὲ πολὺ θυμὸ, τὴν στάμνα σου;

Κ' ἐκεῖνη, μ' ἀναστεναγμὸ— Ἐσκόνταψα!
Τῆς ἀπαντᾷ.— Δὲν εἶναι κραζὴ ἡ μάννα της,
Τὸ σπάσιμο τῆς στάμνας, ἀπὸ σκόνταμμα,
Μόνον, ἀπὸ ἀντροῦς εἶναι ἀγκάλιασμα!

Ἔλα!

Ἔλα μελαχρινή μου καταστανή
Καὶ κάτω σ' τ' ἀκρογιάλι μᾶς προσμένει,
Ἡ βάρκα, μὲ τὸ κάτασπρο πανί,
 ς τὰ ξώβραχα δεμένη.

ὦ, ἔλα! Καὶ τὰ γαλανὰ νερά,
Οἱ πόθοι μας, μ' ὄρμη θὰ σκίζουν.
Καὶ ἡ τρελλὲς ἐλπίδες μας, φτερά,
 ς τὴ βάρκα θὰ χαρίζουν.

Μεταμορφώσεις

Ἄχ, πόσο ἐπεθύμησα γλυκειὰ Μελαχροινούλα,
Ἐσὺ νᾶσουν βαρκοῦλα.
Κ' ἐγὼ νὰ ἦμουν θάλασσα· καὶ μὲς εἰς τὴν ἀγκαλιὰ μου,
Νὰ πέρνης τὰ φιλιὰ μου.

Ἡ νᾶσουν θάλασσα ἐσὺ κ' ἐγὼ βαρκοῦλα πάλι
Κ' εἰς τὴν ὑγρὴ σ' ἀγκάλῃ,
Ἄφοῦ χορτάσ' ἀπὸ φιλιὰ, ξάφνου, μ' ἕνα σου κῦμα,
Νὰ μοῦ ἀνοίξης μνημα!

Γαλήνη-Τρικυμεία.

Μ' ἀρέσει νὰ θωρῶς τὴ θάλασσα,
ν' ἀπλώνεται γαλήνη!
Νὰ περπατῶς τὴν ἀμμουδιά
καὶ νὰ θωρῶ τ' ἀποστεμένα κύματα,
νὰ ξεψυχοῦνς τὰ πόδια μου.
Ἄλήθεια, εἶναι μουσική,
ὁ ἀπαλὸς τῶν ἤχος!
Μὰ πλειότερο μ' ἀρέσει νὰ θωρῶ,
ἄγρια καὶ μανιασμένα κύματα,
νὰ βγαίνουνε θεόρατα
καὶ νὰ πηδοῦν ἀπάν' ἀπὸ τὴ θάλασσα,
σᾶν Λάμιες.
Νὰ σποῦν, παλαιόντας μ' ὀρμή,ς τὸ βράχο,
ν' ἀντιλαλοῦν τριγύρω τ' ἀκρογιάλια·
ἢ πέτρες καὶ τὸ χῶμα, νὰ σειοῦνται!

Καὶ μέσα σ τὴν ἀντάρ' αὐτὴ καὶ τὸ κακό,
νὰ περπατῶ μονάχος μ' ἀρέσει! . . .

Μοῦ φαίνεται,

ὁ βροῦχος τῶν κυμάτων, μὲ τὸν ἀντίλαλο,
ἐκεῖνο, τῆς ἀχρογαλιᾶς,
πλειὸ ἑναρμόνια μουσικὴ!

Σ τὴν "Απιστή

Ποιὸς σοῦπε πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ,
ποιὸς σοῦπ' αὐτὸ τὸ ψέμμα ;
Καὶ δὲν πιστεύεις ἀκαρδη,
εἰς τὸ δικὸ μου βλέμμα ;

Τὰ μάτια μου, πῶς δὲν κυττᾶς,
ποῦ σὰν σὲ δοῦνε, κλαῖνε.
Κ' ἔπειτα, ἄλλοι ἔρχονται,
δὲν σ' ἀγαπᾶ! — σοῦ λένε.

Δὲν σ' ἀγαπῶ ; Μὰ καὶ νεκρός,
πὸ μέσ' ἀπὸ τὸ λῶμα,
Θὰ σοῦ φωνάζ' ἀδιάκοπα,
πῶς σ' ἀγαπῶ ἀκόμα!

Χειμῶνας

Εἶναι Χειμῶνας! Ὁ βορειᾶς, φυσάει μανιασμένος.
Χιόνι πέφτει, ἀδιάκοπα τὴ γῆ μας σαβανώνει,
Γύρω-τριγύρ' ὀλότελα! Κι' ἐγὼ συλλογισμένος,
Τὸ βλέπω ποῦ ξαπλώνεται καὶ κάθε τι νεκρώνει.

Χειμῶνα! Ἔλα καὶ σὲ μέ. ξάπλωσε ς τὰ μαλλιά μου,
Τὸ ἄσπρο σου τὸ σάβανο, νὰ βρῶ κ' ἐγὼ γαλήνη!
Σαβάνωσε τὲς σκέψεις μου κι' ὅλα τὰ ὄνειρά μου
Καὶ νέκρωσε τὸν Ἔρωτα ποῦ ἔνοιωσα γιὰ Κεῖνη....

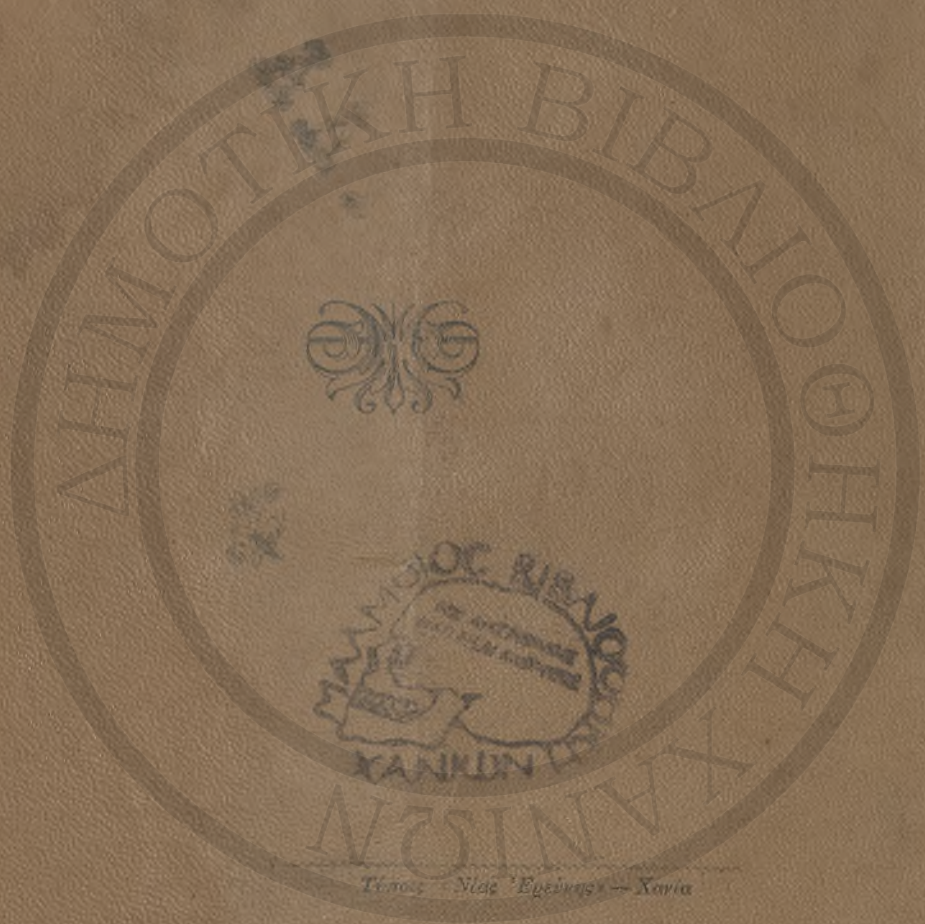
Εὐχή γιὰ Σένα.

Τώρα μὲ τὸν Καινούργιο Χρόνο,
Γιὰ Σένα μιὰν Εὐχή, πὸ τὴν καρδιά μου,
Θὰ βγάλω νὰ σοῦ πῶ—Μιὰ μόνο :
«Τοῦ χρόνου νὰ Σε δῶ, νύφη κοντὰ μου!»

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΙΜΩΝΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ

Τόμος Νεας Έγχειρας — Χανιά